

תת"ע (ירושלים) 11422-02-25 - מנאל חזאן נ' מדינת ישראל

תת"ע (ירושלים) 11422-02-25 - מנאל חזאן נ' מדינת ישראל לשלום ירושלים

תת"ע (ירושלים) 11422-02-25

מנאל חזאן

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בירושלים

[14.07.2025]

כבוד השופטת מיכל שביט

החלטה

1. בקשה לביטול פסק-דין שניתן בהיעדר יש להגיש בצירוף תצהיר ואסמכתאות לתמיכה בנטען בה (רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נ"ז(6) 793, 802). המבקשת לא צרפה לבקשתה תצהיר ערוך כדין לאימות העובדות המשמשות יסוד לבקשה. די בכך כדי להביא לדחייתה.
 2. גם לגופם של דברים, לא מצאתי שיש בבקשה ממש.
 3. בהתאם להוראת סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, "נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנידון, לבטל את הדין לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהיעדרו, אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין".
 4. המבקשת אינה חולקת על כך שזמנה כדין לדיון אשר היה קבוע ליום 13.03.2025, אולם לדבריה נבצר ממנה להתייצב לדיון מפאת מחלת בתה. לתמיכה בטענתה, צרפה המבקשת אישור על מחלת הילד, שהונפק ביום 17.03.2025. אכן, יש לתהות מדוע הוצא אישור המחלה ימים ספורים לאחר מועד הנבצרות הנטען. מכל מקום, אף בהתעלם מעובדה זאת, אין באישור שצורף כדי להצביע על כך שהילדה בת ה-15 (כעולה מתאריך לידתה המופיע על גבי המסמך שצורף) נזקקה להשגחת אמה ולא יכלה להיוותר בגפה או בהשגחת מבוגר אחר, באופן בו נמנעה מהמבקשת היכולת להתייצב לדיון בעניינה. בפרט יש לתהות, מדוע לא הגישה המבקשת, עורכת דין במקצועה, כל בקשה לדחיית מועד הדיון ומדוע הגישה את הבקשה לביטול פסק הדין רק ביום 29.05.2025, ביודעה כי הדיון בעניינה נערך עוד ביום 17.03.2025. מכאן, שלא שוכנעתי בקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקשת לדיון. מכל מקום לוקה הבקשה בשיהוי שאינו מוצדק.
 5. מכאן אדרש לטענה כי ביטול פסק-הדין דרוש למניעת עיוות דין. כפי שנפסק ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם (25.03.18, פורסם נבו) "על כל הטוען לקיומה של עילה זו, במסגרת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, להציג טעמים של ממש לביסוס טענתו, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה". המבקשת לא הראתה כי קיים סיכוי של ממש לשינוי התוצאה.
 6. המבקשת לא כפרה כלל בעבירה שיוחסה לה אולם טענה כי הענישה שהוטלה עליה מחמירה. טענה זאת נטענה בעלמא וללא כל ביסוס. המבקשת הורשעה בעבירה מסוג "הזמנה לדיון" של נהיגה ברכב שרישיונו פקע בתקופה העולה על שנה והוטלו עליה פסילה קצרה, פסילה מותנית מתונה וקנס. ענישה זו מצויה במתחם הענישה ואף ברף הנמוך שלו. המבקשת לא הראתה אחרת. מכל מקום, מקומה של טענה זאת בהליך ערעור על גזר-הדין. אין בה כדי להצדיק, כשלעצמה, את קבלת הבקשה.
 7. נוכח האמור לעיל ומשמצאתי כי בנסיבות העניין גובר האינטרס הציבורי המחייב את סופיות הדיון על פני נסיבותיה האישיות של המבקשת, אני דוחה את הבקשה לביטול פסק-הדין.
 8. על מנת לאפשר למבקשת להיערך לביצועו, יוארכו המועדים להפקדת הרישיון ולתשלום הקנס עד יום 20.08.2025.
- ניתנה היום, י"ח תמוז תשפ"ה, 14 יולי 2025, בהעדר הצדדים.